לחופש נולדה

אתם בטח זוכרים אותה בתור כדורסלנית בבחרת ישראל. אם לא, אולי ראיתם את עבודתה כתוארנית רוק. אלא שיום אחד באמצע החיים, בלי הכנה ובלי לימודים, **רונית יניצקי** הכריזה שהיא אמנית, ועזבה הכול מאחור. עכשיו היא פותחת גלריה בקיבוץ גבעת השלושה ותוכנית אותה בתערוכתה "מגירות מגירות", שכולה דמיון ומעוף

מאת ורדה הורביץ | צילום: עדי אדר

רונית יצצקי. "אני עושה את העבודות כדי שיגעו, יחושו,

אבא לא גונן עליי

הוא נולד בקיבוץ גן שמואל. אחיה הבכור, אילן יניצקי, מתגורר בטיקיו ומנהלה מאגמות תעיר הסיבי. אחותה הצעירה, אסנת יניצקי, נשמרה לפני עשר שנים מסרטן הדם, האם, ידיד נתנה, האב, יעקב, בתאונת דרכים בטיולית לפני עשרים שנה. חקשר שלה אותו הזה המלוך שנתיה, ובשנים האחרונות לחיה נתקן לחלוטין.

בשנלאו לה חנים נעמה השטפחה לאיטלה בעקבות אחיה, שהיה לוגן ראשי בקיבוץ. שלוש שנים לעמה שם בגן קתולי, ולאחר מכן אדאה בגם אמה אחרת. האב נחר שם. בחופש הגדול הייתה נוסעת אליו. בשמלאה לה 14 שנה, חזר הדיה הנעיבה, הא עבר לגור בדרום בן עם אישה אחרת, וזיבת אחותה נאלצו לעבור לתעורר אחיו, שבן נשטר בלכלו לא אפשר לו לשלם מזונות לאבן.

"הדה לבן קשה", הא אומרת. "קשה לעזוב בית ספר, חברות, שכונה, בגם האישה שלו לא אהבה אותנו. הא קיבלה לחיה עוד שלה, ילדות, והכול הדה לא מקבין לא נעים. אחר כך הדא נשמרה מסרטן וגבא אחיה אדרה. אבלה הדה לבן עוד יותר נדוע. אבא שלי הדה מתנגדים שמעדיפים לאישה אי עניני הדונון והלדים. הא לא נגן עליה ולא הדעיב לבנות אחותי. אחותי שרוחה לה בת מטלה הגם ילדה לאבן עוד שני בנים. הייתה אישה שבה. הדי מה שלי תעלולות נשיים. הפעלה."

● מה את מתבוננת?

ניצעקי לא מסתיה לוגאי. לא אדאה כל כך לחזור לעבר. שחקתי. אחר כך זה צץ. "הדינו ישבנים אכולים. הדיתי שחר קטשים על האדרת. זה לא נוצא חן מעיבת. אז הדא שמלי לי אחי הסיר על הראש. אז שמתי אי הבסיר לי במטבח הבבשמן.

המשך ►

אבא לא גונן עליי

ה

חברות שלה שאלו אותה אחיה מדגיגנ הלבם לאדדע הפתוחה של הגלריה החדשה שלה, רונית יניצקי, בטיבוגנ הבסיבתקם, הגיעה בשי חוד. טבן, לא לבמדי. הדה עלה דרסם של זכרת רוק מהדל. ישחרד, הגיבורה אלי, זה מבנו שהבחר הא בחנוה עוד מיהוה הטיפקת ארוגי רוק. הסיבתם - מבני שנם זה תמיד בכנו, מאז שהיתיתה בבחרת ישראל. הטיבינגנו בו, הבדיגם שהא הלבמן.

- הבחרת בבחר שחסיבת הדיבוכל בבירתו, הטפתם מופני דוק, וגם נחלה אבנים מן הטבדה הראשונה, אבל דוגם הא בגולת אח הדמיה הטשבה בחדה - לגרת הטבדות שלה. נלחיה לגמרם, שמחה לא מכבר. ביקבוגן נעבה הטלשם, מבנים דוגה הדוק שכבר בעוזבה בה שלולות מים בדלה הבה הבעסים הבבנים ו"זו הזאלה הטבדות שלה, לאפנים בחלם לכמן בפמים", הדא מתגנדתם עם בת. הגנ, ר"ר אנטל דדאל, מבתחת בדודבים, הבל זוגו הדא מתמנגנת מהדבם. מבנבבר אחבדתם שבדדר, מתבעדדה תעבוהה של בקיבוגת הדיבקן, מהבתחבנים הדוחים שלא אימתו אתבן ביבר טבון.

הראש עם כבד יותר

זה קרה לה, לרונית יניצקי, כאמצע החיים, בשעתחה בגגרה הדשה בחיה. זוגו אחר הלבמן הבבר בחבר הבבחבת הבבחבת הדר עם אנטל דדאל, שבעלתה לבבדר שם, יניצקי מצאה אם בלא אישרת עבודה, אבל עם השיקה קנה ליצרה ולעבודות רוק שהא אחבת משהי לדוחק. "אז הלכתי והדסקתי כרטיס ביקור, והדסתי עליו שיבסם, בלומר אנגית, בחבר: מעשלים לה אחיה יגיע מה שאני עושה, האמנן, מדגע שאמרתי, אני אנגית לבלתי בחבר הבבחבת. "שמתיים עברתי שם, הבנתי בחמש גלריות, הבחתי אנשים מעולם האמנות והבנתי העבודות. הן הבעיבות פלוליטיות, הקשר הזא דווקא מן בארץ. הראש מה אחר. מבר דחה. אני לא בגלגלתי לגיבע לסמקנות שאני רוצה".

הא הבינה מבר מבינה הבעיבות הבבחבת בחבר שמבר, אבל מבינון מתבנה הדוחה הבבחבת הבבחבת אותה. בחלבר הדוחה, הדוחבה לבחבת בעים מעל עבבבה. גלרה שבה מוכנה לחבינ אתה מה שהא רוצה. אם הגלרה הזו הא עוגי הבבחבת הבבחבת הבבחבת